

lig gaa derhen; som jeg før antydede, nemlig til at tillade Enhver at praktisere, naar det kun ikke skete mod Vederlag. Jeg erkjender jo fuldkommen, at dette ikke er paa nogen Maade principmæssigt. Man kan derimod gjøre den Indvending, at det stiller Sagen fra et principielt Synspunkt paa en aldeles feil Basis, idet det derved faar Udseende af, at Staten ikke har Noget imod, at de Paagjældende praktisere, at det ikke er Hensynet til det Onde, som de kunne tilføje deres Medmennesker ved Mangel paa Kyndighed, som her er afgjørende, men at det er en Næringsssag, som der her er Tale om, hvilket jo ganske vist vilde være høist urigtigt; og man kan tilføje, at selv om man stiller sig paa Næringsstandpunktet, er det afvigende fra det Principmæssige, idet det selv fra dette Synspunkt ikke vilde kunne forsvares at negte Nogen Ret til at arbejde med egne Hænder, da den Virksomhed, hvori man fra dette Synspunkt gjør Indskrænkninger, kun er den Næring, som man driver ved Andres Hjælp, og ikke den, man driver med egne Hænder. Man kan altsaa sige, at det er fuldkommen principstridigt at gaa den Vej, da man derved forlader Hensynet til Farligheden. Dette maa jeg indrømme; men herved er der dog to Bemærkninger at gjøre, for det Første den, at forsaavidt den Indvending er berettiget, at man derved bortser fra det, som er Pointen i Sagen, nemlig Farligheden, saa rammer den ogsaa en saadan Bestemmelse som den, at Straf ikke skal anvendes paa dem, der leilighedsvis yde deres Hjælp; thi ogsaa en saadan Bestemmelse, der ingenlunde kan indskrænktes, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) mente, til blot at give Husraad, maa medføre en noget videregaaende Ret, nemlig til virkelig at tage en Syg under Behandling, naar det kun sker leilighedsvis, ogsaa derved aabner man Døren for en Fare. Det er ganske vist, at Faren bliver begrændset til noget Mindre, men den er dog ligesuldt tilføede, og for den, der bliver et Offer for en ukyndig Behandling, er det kun en meget daarlig Trøst, at det kun er leilighedsvis, at den Paagjældende har ydet ham Hjælp, og at det ikke er Noget, han har gjort ifølge den sædvanlige Bane. Men dernæst forekommer det mig endvidere, at man ikke i dette Forhold kan se udelukkende paa det rent Abstrakte, men at Hovedsagen er at finde den virkelig praktiske Garant, og jeg tror, at man vil erkjende, at Personer, som udelukkende af sin Opoffrelse for Andre, af ren Menneskefærlighed, tilbyde deres Hjælp, i Reglen ikke ere de farlige. De Farlige ere netop de, der spekulere i andre Folks Godtroenhed til egen Fordel, som søge at drage en Fordel af Andres Lettroenhed og at gjøre deres egen Ukyndighed i Penge. Jeg tror derfor ikke, at man ved en saadan Bestemmelse vil aabne Døren for store Farer, og jeg tror, at man i Virkeligheden derved vilde træffe det, som er det egentlig Praktiske. Men ganske

vist er det ikke nogen Anledning til at gaa ind paa en saadan Afvigelse fra Principet, medmindre man vilde finde, at det var en saadan Smøbesammen, at man derved kunde i alt Fald indtil videre slaa sig til Ro. Den Indvending, man kan gjøre derimod, nemlig, at det fra et praktisk Synspunkt vilde være saa overordentlig vanskeligt at oplyse, om de Paagjældende virkelig gjorde det for Betaling eller ikke, den har efter min Mening slet ikke noget at sige; thi det vil jo akkurat være de samme Vidner, ved hvilke man overbeviser den Bedkommende om at have praktiseret, som ogsaa kunne afgive Forklaring og Vidnesbyrd om, at han har fordret eller modtaget Vederlag derfor, og forsaavidt man i det andet Thing har gjort Indvendinger imod, at det blev stillet saaledes, at Bedkommende ikke maatte „gjøre et Erhverv deraf“ saa behøver man heller ingenlunde at stille Sagen paa dette ubestemte Udtryk, men kan lade det være afhængigt af, om han modtager Vederlag eller ikke. Jeg tror nu, at dette er en Bestemmelse, som vil have Udseende til at gaa igjennem i det andet Thing. Derimod er det min Overbevisning, at de Bestemmelser, der bleve anbefalede af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, og som forelaa i det oprindelige Udkast fra ifjor, neppe ville vinde Indgang i det andet Thing, thi det var med meget stort Flertal, at man der forkaftede dem, og jeg kan heller ikke skjønne rettere, end at de fra flere Synspunkter frembyde Betænkeligheder, haabe fra det Offentliges Side og ogsaa fra de paagjældende Stafkers egen Side, som i Reglen vilde være ude af Stand til at føre Bøger paa den Maade, som det var foreskrevet i Udkastet. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds mente, at naar man havde saadanne Bestemmelser, at de Paagjældende fik Tilhold om at føre saadanne Bøger, og man saa offentliggjorde, hvad der stod i disse Bøger, vilde de Bedkommende lide et saadant Nederlag i den offentlige Bevidsthed, at de vilde være færdige med det Samme. Det tror jeg ikke. De Paagjældende ville ikke være istand til at føre Bøger paa en saadan Maade, at det vil være muligt deraf at danne sig en Forestilling om, hvilken Diagnose, der burde have været stillet i det paagjældende Tilfælde. Den almindelige offentlige Bevidsthed vil ikke være istand til at undersøge, om, hvorvidt det, den Paagjældende har skrevet, er af den Bestaffenhed, at det fra et lægevidenskabeligt Synspunkt er Nonsens, eller om det er Noget, der kan være nogen Rimelighed i. Det vil man ikke se sig istand til, og jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlems Betragtning vil være holdbar. Da imidlertid hele dette System ikke foreligger for Diebløkket i det nærværende Udkast, skal jeg ikke komme dybere ind derpaa. Jeg tror at maatte anbefale paa det Bedste dette Udkast til Thingets Opmærksomhed. Naar man vil blive indenfor dette Udkasts Ram-